

Ske din vilja

ÅSA HELLBERG

KOSTER MORDEN

Ske din vilja

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare utgivning

Kostermorden: Den femte dagen (2025)
Viva España (2025)
Det sista kapitlet (2024)
España por favor (2024)
Aldrig ensam (2023)
Inte utan min syster (2022)
Nya tider på Flanagans (2021)
Sommar med Sonja och Susanne (2020)
Kvinnorna på Flanagans (2020)
Välkommen till Flanagans (2019)
Sexstrejken (ungdomsroman, 2019)
Sonja och Rebecka (2019)
Sonja och Maggan (2019)
Laholmsflickan (2018)
Ett oväntat besök (2018)
Sonjas andra chans (2017)
Gloria (2016)
Toscana tur och retur (2015)
En liten värld (2014)
Sonjas hemlighet (2012)
Sonjas sista vilja (2012)
Casanovas kvinna (2009)

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se, info@forum.se

Copyright © Åsa Hellberg 2026
Omslag: Matthew Burne
Foton omslag: Shutterstock och artlensfoto/iStock
Tryckt 2026 hos ScandBook, EU
Första tryckningen
ISBN 978-91-37-16033-7

Till Jonathan

Kapitel 1

Prolog

Lisbeth Haugen hade egentligen ingen som helst lust att åka iväg på den där skolåterträffen tjugofem år efter nian, men hennes dotter Johanna övertalade henne.

”Kom igen nu, mamma, du kommer att ha svinkul. Jag kan hjälpa dig med smink och kläder om du vill”, bubblade hon på, fylld av entusiasm, när hon märkte att Lisbeth tvekade. ”Det är ju så mysigt att ta färjan till Sandefjord. Det kanske du och jag också kan göra någon gång? Och vad hette din klasskamrat som Siv har nämnt ett par gånger? Anna, var det väl. Är ni fortfarande vänner? Jag tror inte att du har pratat om henne.”

Lisbeth svarade aldrig på den frågan, men det kändes ärligt talat som om hon var skyldig dottern att åka med den där förfärliga båten. Hon ville för allt i världen inte att Johanna skulle tro att hon inte kunde umgås med folk, för det kunde hon. Hon var bara inte särskilt intresserad av det. Här, där alla kände till hennes historia var livet svårare och det fanns stunder då hon ångrade att hon hade flyttat tillbaka, men hon älskade huset och ensligheten på Nordkoster. Kargheten passade den som ville vara ensam. När vädret ställde till det som mest, när allt man bad om var att inte blixten skulle ta huset ifrån en, mådde hon som bäst. Ingen förväntade sig att

man skulle gå ut och hon slapp hälsa på folk. Att flytta dit permanent under pandemin hade varit enkelt, att bo kvar efteråt var svårare.

Men det var i Strömstad, som problemet var som störst. Och att träffa gamla skolkamrater lockade egentligen inte ett dugg. Det räckte med att hälsa på dem på stan. Den var så liten att man kunde träffa varenda kotte man kände när man gick ett varv runt stadskärnan, vilket var gjort på tio minuter.

Och Anna? Den historien orkade Lisbeth inte ens tänka på, än mindre berätta för Johanna om. Vissa saker var bättre att hålla begravda.

Johannas uppväxt hade inte varit helt enkel, ingen visste det bättre än Lisbeth, och hon önskade inget hellre än att dottern slapp känna ansvar för sin mammas liv. Om hon berättade sanningen skulle det bara öka dotterns oro. Relationen till Johanna var skör och när de nu äntligen kommunicerade fick inget komma emellan dem.

”Kolla mamma”, sa Johanna och vred stolen mot spegeln så att Lisbeth kunde se sig själv.

I en hel timma hade dottern pysslat om henne. Värmen från locktången hade bränt i nacken och Lisbeth förträngde att mascaran kliade. Hon njöt av dotterns mjuka handlag. Penslar for över ansiktet, och efter ett ”blunda nu, mamma”, spred sig doften av hårspray i rummet.

Lisbeths övernattningslägenhet i Strömstad, som dottern oftast bodde i när hon var på besök från Göteborg, hade tydligen precis rätt ljus för det dottern kallade en makeover. Och när Lisbeth fick lov att öppna ögonen och se sig själv i spegeln framför fönstret var resultatet rentav häpnadsväckande.

Hur sjutton hade Johanna gjort för att få sin mor att se ut

så här? Hon stirrade på sig själv och lutade sig närmare. Ärrn som täckte vänster sida av ansiktet syntes knappt under den långa svepande luggen som Johanna format på ett sätt som Lisbeth aldrig skulle ha lyckats med. Om man inte tittade så noga såg hon ut som äldre tiders filmstjärnor. Strunt samma att festen var med gamla skolkamrater. Hon hade sett listan på dem som tackat ja, och de namn som skulle ha inneburit ett nej tack från henne fanns inte med. När hon var så här snygg kände hon till sin förvåning förväntan. Kanske även en längtan efter revansch. Att snacket efteråt skulle handla om hur snygg hon var på återträffen, inte om hur hennes ansikte sett ut när alla utom hon hade gått ut nian.

Lisbeth tänkte på sin dotter medan hon promenerade den korta biten till färjeterminalen. Såvitt Lisbeth visste hade Johanna tack och lov inga planer på att stanna i Göteborg för gott. Huset på Nordkoster var stort nog för dem båda, där gick utmärkt att vara ifred när man behövde det. Eller så kunde Johanna bo i lägenheten i Strömstad, för till skillnad mot Lisbeth trivdes hon i stan. Nu när de äntligen hade en relation som mor och dotter, ville Lisbeth ha henne nära på ett helt annat sätt än när hennes föräldrar stått i vägen. Hon smånyttade nöjt för sig själv. Att umgås med dottern suddade ut en del av den smärta Lisbeth burit på i alla år. Hon hoppades att Johanna kände på samma sätt.

Kön av resenärer ringlade sig framåt och Lisbeth lät bli att spana efter bekanta ansikten. Det kunde hon göra när de kommit ombord. Vilka ville hon ens träffa? Så långt hade hon inte tänkt.

”Lisbeth Haugen?” Mannen som stannade henne vid ingången såg sympatisk ut.

”Ja.” Vem var han? Ingen hon kände igen, i alla fall.

”Bra”, sa han. Han lät glad. Eller kanske lättad? ”Följ med mig här.”

De gick inte efter de andra utan han ledde henne i en annan riktning.

”Vart ska vi?” frågade Lisbeth.

Det måste ha med skolåterträffen att göra, tänkte hon och tryckte undan den plötsliga oron. Hon hade ju lovat sig själv att ha trevligt på resan och att för en gångs skull släppa kontrollen. Hon försökte känna nyfikenhet, trots att något inombords vred nervöst på sig. *Glöm det*, sa hon irriterat till sig själv när tankarna vandrade tillbaka i tiden. *Sluta tänk på det där nu, Lisbeth.*

De gick längs en korridor, nedför en spiraltrappa, och innan hon visste ordet av knuffades hon in i en hytt och fick en luva neddragen över huvudet så hon inte såg någonting.

”Inte ett ord”, väste en röst. En annan man.

Vad var det här för groteskt skämt? Hade hon vetat att de som arrangerade resan skulle spela henne sådana spratt hade hon inte åkt med. Nu förstördes både frisyren och den fina makeupen. Så fort de tog av henne luvan skulle hon kliva av. Det borde hon väl hinna?

Dörren öppnades och stängdes. Var hon ensam kvar? Hon sträckte upp handen mot luvan som täckte hela ansiktet, men fick ett slag på armen och sänkte den direkt.

Hon ville fråga vad tusan som pågick, men tungan hade fastnat mot gommen. Var detta på riktigt? Ville någon göra henne illa?

”Vatten”, fick hon ur sig. ”Jag behöver ett glas vatten.”

”Käften.” En kvinnoröst. ”Håll bara käften.”

Lisbeth visste inte hur lång tid som hade förflutit när det gick i hytt dörren igen och ännu en person kom in i rummet, en man som vrålade av ursinne.

”Vad i helvete gör ni, era jävla ...”

Ett skott brann av. Det var ett öronbedövande ljud. Lisbeth kände hur varm vätska rann utmed benen. *Gode Gud, hjälp mig*, bad hon för sig själv, trots att Gud övergett henne för länge sedan.

Mannen fortsatte vråla.

”Håller du inte käften så skjuter jag igen”, väste någon. Ytterligare en man? Det var ingen lek, det här var något annat. Hon hade inte gjort något. Varför var hon här? Och vem var han som skrek? Hade han träffats av ett skott?

”Sträck ut armarna. Båda två.”

Lisbeth gjorde som hon blev befalld och blev bryskt puttad in i famnen på den okände, nu tyste, mannen. Hennes piss-blöta byxor nuddade hans ben. Hennes armar lades runt hans hals, hans putande mage pressades mot hennes kropp. Det var vidrigt att vara så nära en person hon inte kände, men vad hade hon att välja på? Nu snördes något om hennes händer. Buntband? Det lät så när man drog åt.

Mannens armar placerades runt hennes midja och deras kroppar pressades mot varandra. Så sipprade doften från honom in i henne och hon fick en känsla av att hon kände igen den? Vem hade doftat så? Plötsligt visste hon vem han var och då välldes ett våldsamt raseri fram. Låg han bakom det här? Var det här hans sätt att få sin vilja igenom? Panikslagen gallskek hon rakt ut och sedan knäade hon honom i skrevet.

Kapitel 2

Fredag

Värmland. Varje gång Leopold befann sig i trakten trodde han att det var för sista gången. Möjligen naivt, men så hade han länge blundat för det som hade med godset att göra. Han överlät allt till Gunnar Karlsson, arrendatorn som skötte om egendomen som om den vore hans egen. Det var ju ingen liten bondgård, tvärtom. Det var förstås länge sedan det fanns djur i ladugården, men det fanns desto mer mark runt gården. Både skog och odlingar. Gunnar skötte allt och Leopolds gods var tack vare honom i perfekt skick.

Han var nära barndomshemmet nu. Det var ett tag sedan han var här.

Allén kantad av lönnar var inte alls lika lång som han mindes den. Han hade behövt mer tid att förbereda sig, för det han måste säga till Gunnar var svårt. Leopold hade känt honom sedan han var liten. Att de kände varandra väl gick inte att säga, men Gunnar hade tagits in i familjen som trettonåring när den förre arrendatorn, Gunnars pappa, dog och blivit behandlad om inte som en son så i alla fall som en nära släkting. På hans artonårsdag hade Leopolds pappa högtidligt lämnat över ett set nycklar och sagt att nu var jobbet hans. Gunnar hade tackat pappa med att vara obrottsligt lojal i alla år.

Nu skulle Leopold krossa honom.

En snabb blick på klockan i hörnet på skärmen i bilen visade att han bara var två minuter sen, trots att han kört hela vägen från Oslo. Han hatade alla egenskaper han ärvt av sin far men att inte komma i tid var omöjligt, trots otaliga försök. Till sist hade han gett upp och tänkt att det var en bra sak att vara punktlig, inget att slå på sig själv för. Han kanske hade det efter sin far, men det fanns andra egenskaper han kunde ha ärvt efter honom som var långt mycket värre. Han motstod frestelsen att köra saktare och trampade istället lite hårdare på gasen de sista hundra meterna fram till gårdsplanen.

Där stod Gunnar. Sjuttio år fyllda, det var svårt att tro. Den raka ryggen och lite nonchalanta stilen gjorde att han inte såg en dag äldre ut än sextio. Och huvudet var det inget fel på heller. ”Det är kraften i armarna som börjar ta slut”, hade han erkänt på telefon när Leopold ringde och bad om att få träffas. Men det fanns en son som ville ta över, precis som Gunnar en gång i tiden tagit över sin fars arbete. Grevefamiljen på slottet och Karlssons i arrendebostaden. Så hade man arbetat sida vid sida på godset i generationer.

Men något övertag skulle det inte bli tal om den här gången. Det var det Leopold var här för att säga. Gården skulle säljas. Det var ett beslut han tagit i samma stund som han ärvde den, trots att Gunnar bodde där och hade byggt hela sitt liv runt godset. Efter försäljningen fanns det inga garantier för att nästa ägare ville ha heltidsanställd personal, på det vis egendomen hittills haft.

Leopold satt kvar i bilen. Han stirrade på den dramatiska byggnaden som tornade upp sig framför honom utan att kunna vika undan med blicken. Kalla kårar löpte utmed ryggraden och det rörde sig i magen. På vägen hit hade han tvingats stanna vid två bensinstationer för att gå på toaletten.

Skräcken var fastetsad. Han kände till varje mörk garderob där inne. Kunde fortfarande höra nycklar som vreds om, steg som lämnade honom ensam och steg som närmade sig, långt senare. Den som alltid hade räddat honom var hans storebror, Karl-Johan.

Gunnar öppnade bildörren och Leopold ruskade lätt på sig innan han klev ut.

De skakade hand. ”Hur mår familjen?” frågade Leopold.

”Jodå, allt är som vanligt. Välkommen hem”, sa arrendatorn. ”Vill du gå husesyn?” Han nickade mot slottet.

Leopold kallade det en herrgård om någon frågade och draknästet när han tänkte på det, men det var ett slott. Stegebyholms slott. Stort och imponerande. Kallt och jävligt. Alltför mycket hade försiggått där inne. Våldet Leopold utsatts för mindes han bara fragmentariskt. Det var i mörkret det mesta skett. Vissa saker var glasklara. Att han kröp bakåt för att hårda händer inte skulle nå honom. Hur han gömde sig under möbler för att komma undan. Att han höll för öronen. Pappas vrål och utbrott som skrämde vettet ur honom.

Det mesta hade upphört när brodern Karl-Johan dog. Istället tog något annat vid. Den där kylan som han så länge inte förstod. Mammans svarta blick på fadern och hennes ord som Leopold inte begrep. Inte då.

”Nä”, sa Leopold bestämt till Gunnar. ”Vi behöver inte gå in. Men en tur på markerna tar jag gärna. Och du kan få bjuda på en kopp kaffe hemma hos dig. Slottet vet jag alltför väl hur det ser ut.” Han öppnade bakluckan och plockade fram gummistövlarna.

Där inne hängde porträtten av adliga förfäder på rad i korridorerna. Hade någon enda av dem känt att det var ett varmt hem? Fasorna kanske kom med pappa? Farfar gick

bort innan de två barnbarnen anlände, och han efterlämnade titel och slott till sin äldste son, det var det enda Leopold visste om honom. Och att han var emot pappas giftermål med mamma. Det hade Leopold hört henne säga många gånger. Hon hade inte haft ett enda gott ord att säga om sin svärfar. Och tydligen inte han om henne heller.

”Du ville diskutera något?” sa Gunnar och styrde stegen mot ladan. De hjälptes åt att dra isär de höga dörrarna som svängde betänkligt. Innanför stod gårdens maskiner uppradade, allt från tröskor till fyrhjulingar, nytvättade och glänsande som om de inte användes alls. Det var naturligtvis tvärtom. Ofta var man ett helt arbetslag som utförde arbetet. Det skulle skördas, röjas i skogen och sättas upp nya stängsel. Sysslorna tog aldrig slut på en gård av den här storleken och det krävdes oftast mer än en person när något skulle göras. Gunnar fördelade arbetet och skötte gårdens ekonomi. Leopolds enda insats var att se till att arrendatorn fick bra betalt för sitt arbete.

”Vi tar det vid kaffet”, sa Leopold och klev upp på en av de tre fyrhjulingarna. Nyckeln satt i. Han startade den och pekade mot skogen bakom det första fältet. ”Ska vi?”

”Vi är klara med alla vägar utom den här”, ropade Gunnar, medan de for framåt. Det var skadorna efter vintern, de decimeterdjupa hålen, han avsåg.

De körde bredvid varandra. Gruset på vägen sprätte bakom hjulen. Nästa gång Leopold kom hit skulle grusvägen vara i toppskick. Med en sådan arrendator behövde man inte bekymra sig om något alls.

Men det kvittade; godset skulle säljas och Leopold visste fortfarande inte hur han skulle meddela nyheten. Skulle han bara säga det rakt ut? Kanske: *Jag tänker sälja gården och du får sparken. Det har du väl ingenting emot?*

Leopold ville gärna tro att han var en bättre person än så,

men faktum kvarstod likförbannat och det kändes för jävligt.

Gunnar bromsade in och då gjorde Leopold det också.

”Se hur småglinen förstör fältet. Jag blir så förbannad”, sa Gunnar och pekade.

Leopold såg vad han menade. Någon, eller några, hade kört här. Breda hjulspår ledde in från grusvägen och hade plöjt ned växtligheten och fårat fältet.

”Vi går in och kollar hur illa det är”, sa Gunnar.

De parkerade vid väggkanten och gick ut på fältet. Leopold var glad att han hade kommit ihåg stövlarna, för att gå där man inte såg var man satte fötterna var inte att tänka på. Hans storebror hade klivit på en huggorm och blivit biten, och gallskricket från brodern kunde Leopold framkalla när som helst. Hade han varit fem, kanske? Brorsan tio år äldre. Allt hade gått bra, förstås, men skräcken för ormar höll i sig.

”De måste ha kört här nyligen”, sa Leopold. ”Spåren är fortfarande fuktiga.”

”För att stoppa dem skulle vi kunna sätta stängsel mot vägen,” sa Gunnar.

”Vi får prata om det”, sa Leopold. Han stannade till. ”Jag har en fråga jag kanske inte borde ställa till dig, men jag har tänkt mycket på det”, sa han.

”Jag svarar om jag kan”, sa Gunnar.

”Vad tyckte du om min pappa?”

En kort tvekan. Frågan var oerhört privat, på ett sätt som ingen av dem någonsin varit mot varandra tidigare. Men Leopold behövde få veta. Gunnar kunde inte ha varit både blind och döv för det som pågick innanför slottets stenväggar. Var han kanske rädd för att säga vad han egentligen tyckte?

”Det var väl inget fel på honom, eller vad menar du?”
Arrendatorn fortsatte längre in på fältet.

”Jo, enligt mig var det ju det”, sa Leopold.

Gunnar var två år yngre än Leopolds storebror och bodde med sin mamma i arrendatorsbostaden med Gunnars två år yngre syster, men Gunnar hade nog hållit till mer på slottet än hemma hos mamman. Förmodligen var planen hela tiden att han skulle ärva faderns arrende, trots att han var så ung när hans pappa dog. Såvitt Leopold mindes hade greven själv fått kavla upp ärmarna de där åren innan Gunnar var mogen uppgiften.

”Greven var visserligen dominant”, sa Gunnar. ”Men han sa aldrig ett ont ord till någon i min familj, och jag hörde inte från min far att han hade gjort det så länge han levde heller. Både min fru och jag var ledsna när han gick bort.” Sedan var det som om han kom på vad han sagt. ”Inte för att vi alls har något emot dig, Leopold, tvärtom. Du är en bra godsägare, med tanke på hur kort tid du har haft på dig, det ska du veta. Men far din var ju här och delaktig på ett sätt som du inte är.”

”Du kände min bror”, sa Leopold. ”Jag avundas dig det.”

”Kände och kände”, sa Gunnar. ”Det är väl att ta i.”

”Vilken relation hade pappa till Karl-Johan?” Det var en rak fråga, han var tränad på det som polis.

”Jag vet ingenting om det där”, sa Gunnar snabbt. Han sänkte för ett ögonblick blicken mot backen, men sedan såg han upp mot himlen. ”Det ser ut att bli regn. Vi kanske ska bege oss tillbaka?”

Det var ingen tvekan om att arrendatorn undvek samtalsämnet, men varför? Var det för att han visste men aldrig tordats lägga sig i för att han i så fall riskerade att förlora sitt hem? Pappa var inte någon man satte sig upp mot.

Slagen och terrorn riktade han enbart inåt, mot familjen. Däremot drabbades alla av hans skickliga manipulation. Det måste vara därför Gunnar inte sa något. Fadern hade fått

över honom på sin sida och hade naturligtvis gjort vad han kunde för att ingen skulle ana att han gjorde sina barn illa. Så illa att ett av dem tog sitt eget liv och den andre blev så rädd att han sextio år senare nästan sket på sig av blotta tanken på att komma hit. Om Gunnar visste om det där, kände han kanske skam för att han inte hade agerat? Fast han hade varit så ung och familjen beroende av pappa, det var inte så konstigt om han slagit dövörat till. Han var bara tretton när Karl-Johan dog och i samma vecka dog ju hans egen far. Gunnar hade säkert haft fullt upp med sitt.

Men Leopold ville höra sanningen om sin brors plågor. Han ville bära det som alla andra velat begrava; bli det vittne som brodern under sitt korta liv aldrig fick. Inte ens mamma hade orkat se det, i alla fall inte som Leopold kunde minnas. Hon sopade allt under mattan i sin iver att tillfredsställa pappas minsta behov.

Själv hade Leopold som vuxen haft möjlighet att anförtro sig till sin bästa vän Vega, i alla fall bitvis. Men de grymmaste detaljerna hade han inte berättat om och nu var de oviktiga. Att Vegas och hans vänskap var krossad var mycket tyngre att bära än vetskapen om att fadern varit en tyrann.

Förmodligen var han tvungen att komma tillbaka till Stegebyholm, och han bestämde sig för att vänta med att berätta om försäljningen. Innan han gjorde sig av med stället skulle han locka Gunnar att berätta det han visste om Leopolds familj. Arrendatorn var hemlighetsfull, inte pratsam alls, och att få ur honom något som inte gällde gården skulle bli svårt, men Leopold måste helt enkelt få fram det Gunnar visste.

”Vi går inte längre”, sa Leopold. ”Och det där jag ville prata om tar vi en annan gång. Nu går vi hem till dig och dricker kaffe.”

Kapitel 3

Sex veckor innan mordet ombord

Johanna sneddade över torget på väg mot sin studentlägenhet. Hon frös och ville hem. Den fuktiga Göteborgsluften var verkligen inte bra för hennes luftrör. Vädret var vidrigt, och hon längtade efter yllefiltens i soffan.

Om hon klarade den kommande tentan var det bara två kurser kvar tills hon var färdig journalist. Strömstadstidningen hade lovat henne ännu ett sommarvikariat och det var hon nöjd med. Mamma ville att Johanna skulle flytta till Strömstad. Men det kunde Johanna inte lova. Visst stod de närmare varandra nu än tidigare, men att bo i samma lilla stad? Nä, Johanna tänkte stanna i Göteborg. Det var där hon ville få en fast tjänst. Hur nu det skulle vara möjligt i dessa tider. Hon skulle berätta det för mamma när de sågs nästa gång. Då skulle Johanna träffa Strömstadstidningen och hade lovat att även göra mamma fin inför en fest hon skulle på.

Målet med journalistutbildningen var att få berätta om vanliga människor och det fick man göra i Strömstad. Där var de små ämnena viktiga. Egentligen skulle det passa henne att skriva för en landsortstidning, eller veckotidningar. Frilansa, kanske? Starta eget? Varför inte? Hon ville skriva om personer som gått igenom saker och kommit ut

på andra sidan. Sådana berättelser gillade hon själv att läsa. Nej, hade hon svarat på frågan från en kursare som undrade om Johanna inte hade större ambitioner. Var det så märkligt att man inte ville ut i världen och bevaka krig? Med tanke på kompisens chockade min, så var det tydligen det. Men Johanna var rädd för världen, det var en ond plats, och hon var tryggast hemma i Sverige.

”Gör du aldrig något äventyrligt? Är du feg?” hade samma kursare frågat. Inte taskigt utan nyfiket. Att vara tjugofem och inte vilja ut på en jordenruntresa var kanske mer märkligt än Johanna förstod.

Ja, hon kanske var feg. Men varför det var så hade hon inget behov av att berätta. Folk pratade så mycket. La sig i det som ingen hade med att göra.

Väl hemma plockade hon posten ur facket i entrén och tog hissen upp till våning åtta. Hon skyndade sig att hänga upp kläderna i hallen och dra på sig fleecetröjan som hängde på en krok bredvid ytterdörren. De frusna fötterna stoppade hon ned i de ulliga tofflorna hon fått av mamma i julklapp, och medan tevattnet kokade upp gick hon igenom sin post. Reklam, reklam och reklam. Men även ett brev. *Johanna Haugen* stod pryddigt textat på kuvertet. Och det hade ett frimärke. Hon skrattade till. När fick man ett handskrivet brev senast? Försiktigt, för att inte förstöra kuvertet, öppnade hon och plockade ut ett papper vikt i tre delar.

Kära Johanna.

När hon läst klart la hon ifrån sig det som om det bränt hennes händer.

Jag vore tacksam om du inte säger något till din mamma om det här. Hon har hållit dig ifrån mig i hela ditt liv och det enda jag vill är att lära känna min dotter. Det är hög tid.

Så stod det.

Johanna hörde att vattnet kokade på spisen och långsamt reste hon sig för att lyfta bort kastrullen och hälla vattnet i sin vanliga tekopp. *Det enda jag vill är att lära känna min dotter.* Mekaniskt plockade hon fram en tepåse.

Min dotter?